

**Общи мисли за молитвите,
дадени от Учителя,
записани от Жечо Панайотов**

ПСАЛОМЪ 91

- 1 Който живѣе подъ покрива на Всевишнаго,
ще пребивае подъ сѣнката на Всемогъщаго.
- 2 Ще казвамъ за Господа: Той е прибѣжище мое
и крепость моя, Богъ мой – на Него ще се надѣя.
- 3 Защото Той ще те избавя отъ сѣтъта¹ на ловеца
и отъ губителенъ моръ.
- 4 Съ перата Си ще те покрива
и подъ крилата Му ще имашъ прибѣжище:
Неговата Истина е щитъ и всеоръжие.
- 5 Нѣма да се боишъ отъ ношенъ страхъ,
отъ стрелата, която лети дене.
- 6 Отъ моръ, който ходи въ тъмнина,
отъ погибель, която запустява всрѣдъ пладнина.
- 7 Тисяща² ще падатъ отъ страната ти,
и десетъ тисъщи – отдѣсно ти,
но при тебе нѣма да се приближи.
- 8 Само съ очитѣ си ще гледашъ
и ще видишъ въздаянието на нечестивитѣ.
- 9 Понеже ти си направилъ Господа, моето упование,
Вишнаго, свое прибѣжище.
- 10 Нѣма да ти случи никакво зло,
и язва нѣма да се приближи при жилището ти.
- 11 Защото ще заповѣда на ангелитѣ Си за тебе,
да те пазятъ въ вситѣ твои пѣтища.
- 12 На рѣце ще те подигатъ,
да не би да препънешъ о камъкъ ногата си.
- 13 Ще настъпишъ лѣвъ и аспидъ³,
ще стъпчешъ младъ лѣвъ и ламя.
- 14 Понеже положи въ Мене любовта си,
за то ще го избавя
ще го туря въ безопасностъ, защото позна Името Ми.
- 15 Ще Ме призове, и ще го послушамъ,
съ него ще съмъ, когато е въ скръбъ,
ще го избавя и ще го прославя.
- 16 Ще го наситя съ дългоденствие
и ще му покажа Спасението Си.

Аминь.

1 Сет (остар.) – клопка; мрежа (бел.ред.).

2 Тисяща (остар.) – хиляда (бел.ред.).

3 Аспид (остар.) – отровна змия (бел.ред.).

ДЕВЕТДЕСЕТ И ПЪРВИ ПСАЛОМ

(размишления)

1969 г.

Постепенното проникване в съдържанието и темата на 91-вия псалом може да послужи като огледало на нашето ученическо движение към Истината. За хората на изкуството – този псалом би ги вдъхновил за благородно творчество. Поетът би написал отлична поема, музикантът и композиторът биха създали една симфония или опера, писателят би написал прекрасна пиеса. Най-последно, добрият и даровит режисьор ще постави пиесата и ще пресъздаде съдържанието на псалома във видима форма.

При обикновеното прочитане на псалома човек застава в недоумение. Чувства нещо неправилно в строежа на изказването. Първоначално прозвучава някаква констатация, мъдрост, идваща от далечината на вековете, отнасяща се до всички:

**1 Който живее подъ покрива на Всевишного,
ще пребивае подъ сѣнката на Всемогъщого.**

Следващото изречение може да се вземе като поука от тази мъдрост, изказана от автора на поемата. Но както ще видим по-нататък, тук се крие началото на идеята в този псалом: мъдростта на вековете е доловена от човек и той проговаря, той прави признание за отношенията си към Бога:

**2 Ще казвамъ за Господа: Той е прибѣжище мое
и крепость моя, Богъ мой – на Него ще се надѣя.**

И така, имаме изказване в първо лице, във второ лице, а в почти целия останал текст на псалома пак говори в първо лице, докато най-последно взема думата някой съвсем нов, но присъствал там, за да изкаже своите одобрителни мисли и обещания.

Разбира се, всичко това ще бъде последователно разгледано, като се възползваме от ценните указания на Учителя. Като забележка ще кажа, че някои читатели на 91-ви псалом бяха стигнали дотам, че измениха текста на изказване само в първо лице, но това само измести мистичната форма, изложена в сцената, която се описва.

Това, което ще ви прочета, е резултат от вслушването ми в поръчението на Учителя:

„Размишлявайте при казване на молитвите!“

„Размишлявайте при изказването на 91-ви псалом!“

„Размишлявайте при пеенето на братските песни!“

Възползвах се и от обяснението, дадено от Учителя за 91-вия псалом, което именно ни въвежда за разбирането му.

Учителя почти не е говорил в беседите Си за 91-ви псалом. Срещал съм само частично обяснение в тома „Божествената мисъл“ – лекции на Младежкия окултен клас, което ще спомена на съответното място. Обясненията Му са отбелязани в напечатания на едно картонче текст на псалома, гдето се разграничават действащите лица. Това картонче навремето се разпространи между нас.

Учителя, запитан защо ни е препоръчал, между всички псалми, да четем тъкмо 91-ви псалом, Той е отговорил: *„Само в този псалом имаме случай да говори Господ“*.

Деветдесет и първият псалом представя сцена на Посвещение.

Да си представим, че присъстваме и ние, че се намираме пред олтара на старинен храм или че сме на рилския „Молитвен връх“ при настъпване на зората. Можем да се намерим и сред „Горницата“ в Търново, изящно украсена от Учителя по време на братските събори. Там е Пентаграмът, там е и знамето на Бялото Братство. В съседство е стаичката на „Светая Светих“, осветена от свещник с кандила, пламъкът на които гори, без да трепка.

В такава обстановка е застанал оня, който встъпва в Посвещение. Дава обещанието си, изслушва символичните слова на своя Ангел ръководител за онова, което ще преживее в бъдеще. Най-последно, ще чуем Божия Глас, който в името на Любовта изказва своите СЕДЕМ ВЕЛИКИ ОБЕЩАНИЯ.

И така, благодарение на подсказването на Учителя, всякога, когато четем 91-ви псалом, ние ще виждаме, че в него се разговарят три същества: **Ангел ръководител; ученикът, встъпващ в Посвещение; и Божият Глас, който дава своите обещания.**

Преди да се занимаем с разглеждането на псалома, ще кажа няколко думи за автора му – псалмопевецът цар и пророк Давид.

Когато четем описанието на неговия живот (*Първа книга на царете*, 17 и 18 глава), той се явява най-симпатичен в своите юношески години.

Няма човек, който да не е чел и слушал за победата му над Голиат. Тогава Давид е бил не по-възрастен от 15–16 години. Неговите сънародници, както често се случвало, воювали с някой свой съседен народ, а според тогавашните обичаи войските са били разположени едни срещу други на бойното поле. Тогава от едната или от другата страна излизал някой смелчага, самоуверен или добър оратор, който използвал сатирата, за да дразни и унижи хората от противниковия лагер. Тъкмо в такъв момент пристига младежът Давид на бойното поле, изпратен от баща си да посети големите си братя, намиращи се в редовете на израелските войски. Слуша той насмешките и унижителните думи на някакъв великан от противниците, който нарича с най-долни думи неговите сънародници. Възмутен много, Давид започва да упреква присъстващите, братята си, че търпят това унижение. Подтиква ги да се яви някой, който да ликвидира този самохвалец! Но това не е лесна работа, защото Голиат, който е насреща, не е някой обикновен човек, а великан, въоръжен с копие, нож, ризница и шлем. Това респектира цялата израелска войска. Всички са принудени да слушат унижителните думи на противника. Тогава Давид предлага той да излезе и да се справи с Голиат. Всички погледнали с недоумение и насмешливост на този младеж, но все пак решили да го представят на своя цар – Саул, който също бил на сражението. Завеждат младежа, царят поискал да направи опит и дал на Давид своето военно облекло, копие, щит и шлем. Облякъл ги Давид, но те никак не му прилягали, затова се отказал от тях. Поискал разрешение да излезе със своето облекло и със своето оръжие, на което искане царят се съгласил. Давид потеглил да се справи с Голиат и минавайки край потока, избрал си пет обли камъка, поставил ги в торбичката си и така бил готов. Носел със себе си и своята прашка, която била за него сигурно оръжие.

Когато четях тази история на Давид, тъкмо се занимавах и с изучаването на Пентаграма, както Учителя ни го е представил. В него най-вече изпъкват надписите на петте Добродетели: **Добродетел, Правда, Любов, Мъдрост и Истина**. Бях си изтълкувал посвоему, че Давид по интуиция е насочил своя подвиг в името на тези пет велики Добродетели.

Знае се по-нататък как Давид се справил със самонадеяния Голиат, а това събитие го поставя в близост и с израелския цар Саул.

Давид още тогава е бил много музикален, имал своя лира, пеел песни и това много се харесало на цар Саул. Към този разказ за Давид можем да прибавим, че той с възрастването си постоянно е съставял и пял своите псалми. **Учителя казва за неговото творчество, че е вземал от Духовния свят тия формули и окултни правила и ги е предавал на околните си във вид на псалми.**

Така вече имаме право да се спрем на самия 91-ви псалом, който е забележителен по няколко неща. Първо, трябва да благодарим на Учителя, че ни посочва в този псалом едно събитие от духовен характер. Ще разгледаме псалома подред, като се придържаме към обяснението на Учителя. **Това е една сцена, на която присъства Ангел ръководител, а до него е застанал ученикът, на когото предстои да приеме Посвещение.** И така, Ангелът казва оная знаменита мисъл, с която започва псаломът, а тя е от общочовешко значение:

**1 Който живѣе подъ покрива на Всевишнаго,
ще пребивае подъ сѣнката на Всемогъщаго.**

Не откриваме ли в тия думи Великия закон, че трябва да проникнем в тия сфери на живота, които ни поставят в обществото на Същества, живущи там? **„Сянката на Всемогъщаго“** – това е защитата, която получаваме след всички непредвидени затруднения.

В споменатата лекция (том „Божествената мисъл“) Учителя казва:

„Под думата „покрив“ се разбира да имаш някой да ти помага, да те защитава, да се подслониш под неговото крило.“

„Под думата „сянка“ разбираме да имаш пари в някоя банка или приятели, на които да разчитааш“.

Ученикът, от своя страна, е готов да дава онова обещание, тъй важно и изискуемо в случая на Посвещението.

**2 Ще казвамъ за Господа: Той е прибѣжище мое
и крепость моя, Богъ мой – на Него ще се надѣя.**

Това са единствените думи, които ученикът казва, но той ще ги има предвид през всичкия свой живот, всякога да разчита на Бога, Който ще го ръководи по-нататък в живота му.

В следващия стих Ангелът ръководител взема повод от това обещание и започва да му излага извънредните събития в неговия живот. (Бих предложил като прибавка само 2 – 3 думи, които дават смисъла на водения разговор – „Правилно е твоето решение“.)

- 3** **Защото Той ще те избавя отъ сътъта на ловеца
и отъ губителенъ моръ.**
- 4** **Съ перата Си ще те покрива
и подъ крилата Му ще имашъ прибъжище..**

Тези думи на Ангела също ни навеждат на известен размисъл, че всички ние сме подложени на преследване от страна на някакъв „ловец“. Това не е някой друг освен вечният човешки неприятел, който се стреми да ни впримчи в своята мрежа – за да останем в неговия плен. Споменава се и за състоянието, което преследва човечеството при някои епидемии. През ония времена „**губителният мор**“, епидемиите са били страшилище за хората, но ученикът ще бъде запазен – както от нападенията на вечния враг на човечеството („ловецът с мрежата“), така и от всички други опасности.

Не ще и дума, че „**перата**“ и „**крилата**“ на Всевишния са символи на необикновения начин за запазване на верующите и учениците.

Ангелът продължава:

- Неговата Истина е щитъ и всеоръжие.**
- 5** **Нѣма да се боишъ отъ нощенъ страхъ,
отъ стрелата, която лети дене.**
- 6** **Отъ моръ, който ходи въ тъмнина,
отъ погибель, която запусътва всрѣдъ пладнина.**

Всякога трябва да се стремим да си служим с Истината, защото, както и да се видоизмени животът ни, тя действително е щит, който ни пази; същевременно е оръжие срещу духовните ни врагове.

По-нататък в псалома се говори за „нощен страх“. Наистина, не е било лесно на човека от далечното минало, па и днес не му е лесно да се избави от угнетяващото чувство на боязън, което самотата в някоя тъмна нощ налага на човешкото самочувствие. Ония от нас, които изпълниха задачата на Школата, дадена от Учителя през 1922 година – да отидат в тъмна нощ в планината – знаят какво са

преживели при нейното изпълнение. Човекът е сам. Всичко около него е непознато, необикновено в планината. Чува се далечен глас на птица, прибегне малка животинка или полъхне вятър в клоните на дърветата – всичко това засяга напрегнатото съзнание на човека: няма ли някаква опасност за живота и за здравето му. Ако човек често преживява такива тренировки, той ще се кали и за него няма да съществува „нощен страх“. Той ще знае, че там, на върха, към който се стреми, ще види изгрева на Слънцето, а мракът ще бъде разпръснат – и така ще се ползва от новите условия, донесени от светлината.

Но тия премеждия сред „нощен страх“, ако и да са съпроводени от „стрелата, която лети ден“, „мор, който ходи в тъмнина“ (незнанието), както и от всевъзможните премеждия, съществуващи в човешкия живот, ще избледнеят, щом Божествената Истина е щит и всеръжие на Посветения.

7 Тисяща ще падатъ отъ страната ти,

и десетъ тиящи – отдѣсно ти,
но при тебе нѣма да се приближи.

8 Само съ очитѣ си ще гледашъ

и ще видишъ въздаянието на нечестивитѣ.

„Тисяща ще падатъ отъ страната ти“ – според Учителя това значи: *„Като познаеш Силата на Бога, ще бъдеш свободен от хиляди мъчнотии“*.

Тези думи също са преживени от хората, и то не само в миналото, но и сега, когато вземат участие във войната, при земетресения, при водни и огнени стихии. Много наши братя участваха във войните на България от 1912 до 1945 година. Те служеха със защитата на 91-вия псалом. Учителя беше ни насочил към него през 1915 година. Тогава Той поръча на братята и сестрите да си препишат сами 91-вия псалом, да го четат постоянно и да си го носят със себе си. Четяхме го всеки ден, а понякога – и много пъти на ден, за да си осигурим неговата защита. Затова го четем и сега всяка сутрин, но добре е да го знаем и да проникваме в значението на неговите окултни сили.

Лично с мен се случи 91-ят псалом да ме избави от голямо премеждие. Покрай мене може би се спасиха и много още хора с

помощта на Учителя. Това стана през Първата световна война, към края на 1917 година. Като войник по фронтовете, получих 20 дни отпуск и след като се видях с домашните си, посетих и Учителя, Който тогава беше временно във Варна. Деня, в който бях там, Го посетих два пъти: сутринта – за разговор, а вечерта – за сбогуване. Като Му целунах ръка за сбогом, Той ме запита:

– Имаш ли 91-вия псалом?

Отговорих:

– Да.

Учителя повторно ме запита:

– Но написан на лист, да го имаш със себе си?

Потвърдих и това, защото действително бях спазил това поръчение. Тогава Учителя ме отпрати и аз заминах за гарата. Влакът пътуваше през нощта, препълнен с войници като мен. Бяхме пътували около два часа, може би стигнали някъде към Шумен. Тогава от локомотива се зачуха тревожни сигнали за спиране, но въпреки това, усещаше се, че влакът ускори движението си. Локомотивът пищи, влакът бърза и не може да спре! Войници, които познаваха пътя, се разтревожиха и казаха:

– Тук е голям наклон, тия хора изпуснаха влака, опасно е, ако изскочи от релсите!

Преживяхме тази тревога 3–4 минути и едва тогава се почувства постепенното намаление на бързината. Отдъхнахме си спасени! Спомних си тогава защо Учителя така настоятелно искаше да узнае имам ли със себе си 91-я псалом!

Оня, който е определен да се спаси сред големи катастрофи и бедствия, за него се казва от Ангела ръководител, че само ще гледа и ще види заплатата, която нечестивите хора приемат, т.е. кармата, която спохожда в такова време, и останалите длъжници на тая карма.

9 Понеже ти си направилъ Господа, моето упование,
Вишнаго, свое прибѣжище.

10 Нѣма да ти случи никакво зло,
и язва нѣма да се приближи при жилището ти.

С тези думи Ангелът напомня Великия закон, че щом ученикът е намерил прибежище в Господа, за него няма да се случи никакво зло. Споменава се и за някаква „язва“. Според Мойсеевия закон

всяка къща, в която влагата прониква и се явяват петна по стените, подлежи на разтуряне. Такива петна наричали язви. Разбира се, в него време, па и сега, да се пристъпи към разтуряне на една къща, не е малка щета. Може би тук се говори пак символично и се отнася за човешкото тяло, жилище на човешката Душа.

- II **Защото ще заповѣда на ангелитѣ Си за тебе,
да те пазятъ въ вситѣ твои пѣтица.**
- 12 **На рѣце ще те подигатъ,
да не би да препънешъ о камъкъ ногата си.**

Негли⁴ с тези думи се изтъква голямата грижа на Духовния свят за ония, които се подвизават. Но те същевременно ни напомнят, че когато Изкусителят се занимаваше с Иисуса Христа, той си послужи с тях. **Поиска от Него да се хвърли от височината на храма в Йерусалим, за да потвърди, че грижата на Бога към Него е голяма, че няма да допусне да падне от тази височина, да се убие.** В трите изкушения, на които Христос бе подложен, се крие нещо по-велико от тълкуванията, които ни поднасят множество проповедници на християнството. Когато Учителя говори по тези въпроси, Той ги разглежда с една небивала дълбочина и напълно оригинално. **С тази покана към Христа, Изкусителят е искал да провери дали Христос ще се прояви пред него, Изкусителя, че владее законите на гравитацията.** Разбира се, Христос не е имал намерение да се състезава с него. Както знаем, достойно му отговори, че не трябва да изкушаваме Бога.

Както сме се спрели да разглеждаме изкушенията, на които Христос бе подложен, ще обърнем внимание и на онази покана, **да каже Той на камъните да станат на хляб.** Ето нещо много важно, което Изкусителят не знаеше да върши! Затова искаше да използва случая и да види как Христос ще превърне камъните на хляб. Учителя набляга именно на това – ще може ли от камъните да се направи хляб, без който човек не може да живее! Но това изкуство Божественият Дух е вложил в Природата. Падналите Ангели, чийто представител е Изкусителят, не го знаят. Както казва Учителя, ако Изкусителят бе сполучил да го научи от Христа, в един момент той щеше да стане владетел на човечеството за вечни времена. Представям на всеки,

който обича да мисли – нека разглежда в съзнанието си тези важни събития от живота на Христа. Вярвам, че ще стигне до интересни заключения, а и Словото на Учителя ще му помогне, когато срещне в лекциите и в беседите какво Той е казал. Знаете, че Христос отговори: „Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово Божие, което излиза от Божиите уста!“.

Все пак, оня, който се подвизава в Пътя на Посвещението, в Пътя на ученика, той неведомо е под закрилата на Ангелите, които го предпазват от неочаквани премеждия.

Следват заключителните думи на Ангела ръководител:

13 Ще настъпишъ лъвъ и аспидъ,
ще стъпчешъ младъ лъвъ и ламя.

Това може да се вземе и символично – ученикът може и да се срещне със същества, които имат силата на лъва или отровата на змия, а може това да стане действително без да пострада. Изглежда, че в ония времена по израелските земи е имало лъвове, защото и на друго място в Писанието се споменава за тях. Сам Давид в разговора си със Саул, преди да влезе в боя с Голиат, уверяваше, че се е борил с лъв, когато е нападал стадото им. Във всеки случай, тези лъвове не са били от размерите на познатите ни днес лъвове, обитатели на Африканската пустиня.

Идваме до най-необикновеното място на 91-вия псалом, гдето сам Бог се обажда и казва:

14 Понеже положи въ Мене любовъта си,
за то ще го избавя;
ще го туря въ безопасность, защото позна Името Ми.
15 Ще Ме призове, и ще го послушамъ,
съ него ще съмъ, когато е въ скръбъ,
ще го избавя и ще го прославя.
16 Ще го наситя съ дългоденствие
и ще му покажа Спасението Си.

Всички сте чели псалмите, но срещали ли сте в друг псалом някъде Господ да говори? Навсякъде Давид писа за отношенията си с Бога, с хората, за неправилните гонения, които е претърпял, за

погрешките си и т.н. Но няма друго място в псалмите Господ да е говорил, а само в края на 91-вия псалом става нещо важно: Господ спира вниманието Си на ученика, поел по Пътя на Посвещението. Ученикът в случая е изпълнил две важни условия:

Положил е в Него любовта си; познал е Името Му.

Като благословение ученикът получава седем обещания от Божествения Дух – и те ще го следват през целия негов живот.

Ще бъде избавен, ще бъде в безопасност, Бог ще го послуша и ще бъде с него, когато е в скръб. Ще бъде избавен, прославен, ще има дългоденствие и Бог ще му покаже Спасението Си!

Когато четем 91-вия псалом, ще имаме предвид неговия необикновен смисъл, а да благодарим и на Учителя, че ни е дал обилна Светлина, да го разбираме правилно, а също – да се ползваме от силите, скрити в него.

В края нека спомена, че Учителя по особен начин е изучавал всичките псалми на Давид – и в Неговата книга **„Завета на цветните лъчи на светлината“** има цитати от псалмите на 112 места. Всичките тия стихове за Учителя излъчват, всеки за себе си, особена Светлина, която излъчват от Невидимия свят. В това седи и силата им, като окултни формули.

Най-последно, нека се знае, че Давид непременно е бил ученик в Школата на Есеите, съществували от времето на Мойсей до 70-тата година след Христа.

Записките са съставени през месец април, а записани на пишеща машина – от 20 септември до 2 октомври 1960 година – Жечо Панайотов.

Забележка: „Новото начало“, стр 105 – Учителя препоръчва: „Четете двата псалома, 91-ви и 23-ти, и не се страхувайте. Ще видите, че каквото и да ви се случи, ще се превърне на Добро“.

ДОБРАТА МОЛИТВА

Господи Боже нашъ, Благий ни Небесенъ Баща, Който си ни подарилъ животъ и здраве, да Ти се радваме, молимъ Те, изпроводи ни Духа Си да ни пази и закриля отъ всѣко зло и лукаво помишление.

Научи ни да правимъ Твоята Воля, да освѣтjаваме Твоето Име и да Те славословимъ винаги.

Освѣтjавай духа ни, просвѣщавай сърдцето ни и умътъ ни, да пазимъ Твоитѣ заповѣди и повѣления.

Вдъхвай въ насъ съ присѣтствието Си чиститѣ Си мисли и ни уплътвай да Ти служимъ съ радость.

Животътъ си, който посвѣщаваме на Тебъ за доброто на нашитѣ братя и ближни, Ти благославяй.

Помагай ни и ни съдѣйствувай да растемъ въ всѣко познание и Мjдрость, да се учимъ отъ Твоето Слово и да пребjдваме въ Твоята Истина.

Рjководи ни въ всичко, което мислимъ и вършимъ за Твоето Име, да е за успѣхътъ на Царството Ти на Земята.

Храни душитѣ ни съ Небесниятъ Хлѣбъ, укрѣпявай ни съ силата Си, да успѣваме въ животътъ си.

Като ни давашъ всичитѣ Твои благословения, приложи Любовта Си, да ни е Вѣченъ законъ. Защото е Твое Царството и Силата и Славата завинаги.

Аминъ.

„ДОБРАТА МОЛИТВА“
размишления 1965/ 1970 год.

УЧИТЕЛЯ ЗА „ДОБРАТА МОЛИТВА“

„Да прочетем „Добрата молитва“ с мисъл. В нея има десет важни неща. Тази молитва представя резюме на това, което човек трябва да върши.(...) Ако я четете с мисъл, вие ще бъдете щастливи. (...) Да мислим тогава върху „Добрата молитва“ на живота, която съдържа всички блага в себе си“.

Том „Новото човечество“ стр. 239 и 240

„Сега, нека всички прочетем „Добрата молитва“ и отправим ума си към Този, към Когото всички се обръщат тази вечер. Тая молитва е обща – не само за човечеството, но и за цялата Вселена: за всички Ангели, Архангели, Началства, Власти, Сили. Само по този начин ще измолим Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата Воля.“

Единична брошура „Общение с Бога“

„Като сте чели толкова пъти „Добрата молитва“, разбрали ли сте значението на думите „Господи Боже наш“, с които започва тази молитва?“

Том „Любов към Бога“ – Рилски беседи, 1931 г. стр. 228

В това томче беседи, „Великите условия на живота“, Учителя се спира на думите от „Добрата молитва“: „Молим Те, изпроводи ни Духа Си“, като обръща вниманието ни, че за да се изпрати Духът някому, той трябва да е готов.

Веднъж запитях нашия многоуважаван брат Боян Боев за значението на „Добрата молитва“ и той каза: „Добрата молитва“ се състои от десет ключа за влизане в Царството Божие“. Предполагам, че точно така му е обяснил Учителя. Като допълнение на думите му е томът „Новото човечество“, гдето се говори за „“, които се намират в „Добрата молитва“.

ВМЕСТО УВОД ПРЕДИ РАЗГЛЕЖДАНЕТО НА „ДОБРАТА МОЛИТВА“

Както се казва по-горе, „Добрата молитва“ е дадена от Учителя на учениците през 1900 г. С това заключаваме, че тогава Учителя е направил достойни тази молитва на Своите най-първи ученици – на брой тогава не повече от 3 – 4 души. Първоначално текстът ѝ е бил приспособен за единично четене, т.е. в единствено число, а по-късно, когато „Добрата молитва“ се четеше колективно в братските събрания, по нареждане на Учителя започна да се чете в множествено число. Чрез нея всички присъстващи в събранието се явяват като колектив и имат общо обръщение към (Бога) Господа. И така, от явяването на тази молитва до днес тя е най-много четената молитва: с нея започваме деня, с нея го и завършваме. Четем я, когато скърбим за нещо или благодарим на Бога за благополучията си. По съдържание тя е програма на всеки, встъпил в новото Божествено Учение, за всекидневния му живот. Чрез нея се разговаряме с Бога. Истинската молитва – това е разговор с Бога, а какъв по-красив и искрен разговор с Бога бихме посочили вън от „Добрата молитва“? (А такива са и другите молитви, дадени от Учителя.) Но тук бихме си позволили да си представим, че Учителя е създал „Добрата молитва“ и другите молитви именно като е записал Своите разговори с Бога. Не само това, но Учителя е притежавал ония велики еволюционни процеси, представени в „десетте ключа“ на „Добрата молитва“. Великите творения са наистина такива, когато преминат през мисълта, чувствата и волята на човека.

Ако разгледаме „Добрата молитва“, виждаме, че действително тя е съставена от десет изречения – тях Учителя нарича „десет важни ключа“ или „десет ключа за влизане в Царството Божие“. Всяко изречение представя един ключ за намиране онова щастие, към което човек винаги се е стремил. На което и от тях бихме се спрели да размислим и да медитираме за неговия смисъл, ще намерим висше духовно разрешение на някой занимаващ ни въпрос или на някое затруднение в живота. От това гледище, в „Добрата молитва“ се съдържа целият окултизъм, самото „Божествено Учение“, както Учителя нарича Школата на Бялото Братство.

РАЗМИШЛЕНИЯТА МИ, КОГАТО СЪМ СЕ ПОЛЗВАЛ ОТ „ДОБРАТА МОЛИТВА“

След казаното дотук, пристъпвам към първото изречение, първия ключ на „Добрата молитва“:

Първия ключ.

„Господи Боже нашъ, Благий ни Небесенъ
Баща, Който си ни подарилъ животъ и здраве,
да Ти се радваме,“

При произнасяне на първите няколко думи, ние определяме отношението си към Бога и виждаме в Него наш Благ Небесен Баща. Наричайки Го наш Небесен Баща, ние определяме и отношението си помежду си – децата на Бога; следователно ние сме братя и сестри. Какво е направил за нас този Небесен Баща? Подарил ни е живот и здраве, за да Му се радваме. Наистина най-великото благо за човешката Душа – това е животът, възможността на човека да се прояви на ФИЗИЧЕСКИЯ СВЯТ. Така е устроено идването ни на Земята, че се намираме в едно здраво тяло, а здравето е благо, което повишава ценността на живота ни. Ученикът на Божественото Учение има живот, изпълнен със Светлина, дадени му са условия да се радва на живота и на здравето като неоченими блага. Те ни улесняват да се издигнем по-нагоре по стълбата на нашето развитие.

Щом приложим в живота си принципите на този първи ключ, ние ще отворим една от вратите на Царството Божие, за да „влезем“ там и да бъдем щастливи.

Втори ключ.

“...молимъ Те, изпроводи ни Духа Си
да ни пази и закриля отъ всѣко зло и лукаво
помишление.”

Така във второто изречение се моли Господ да ни изпрати Духа Си, Който да ни пази и закриля от „всяко зло и лукаво помишление“. Забележително е, че прави разлика между „зло“ и „лукаво помишление“. Преди всичко, това са влияния, които идват отвън,

с предназначение да проникнат в духовния живот на ученика, за да го смъкнат надолу. Ще се опитам да направя малко определение какво е „зло помишление“ и какво е „лукаво помишление“. Злите помишления са ония, в които човек се вижда насочен да спъне ближния си с някаква своя постъпка и да му създаде някаква неприятност. Лукавите помишления, от своя страна, довеждат човека към такива състояния, които водят нещата към изкористяване за лична полза, пак в ущърб на другите хора, близки или далечни.

Прочее, произходът на злите и лукавите помишления е един и същ. Човешката душа е арена, гдето те се стремят да се проявят. Запазването и закриянето ни от тях може да извърши само Божественият Дух, Който с присъствието си разчиства ония тъмни и вредни сили, налитащи към човека.

Трети ключ.

„Научи ни да правимъ Твоята Воля, да осветяваме Твоето Име и да Те славословимъ винаги.“

Тук имаме три неща, за които се молим да ни научи Бог.

Първо – да вършим Неговата Воля. Нека вземем като ръководна мисъл написаното от Учителя в кръга около Пентаграма: „В изпълнението Волята на Бога е силата на човешката Душа“. Това значи при всяка наша стъпка в живота да се запитваме каква е Волята на Бога, да открием по пътя на интуицията и вдъхновението тази Воля, като постъпим съобразно нея.

Направила ми е впечатление една мисъл на Учителя, която срещаме в лекциите. Учителя казва там: „*Вие мислите, че Бог съществува само за да Му се молите?*“. Когато се замислих за какво ли още съществува Бог, казах си, че нашето отношение към Него се определя и от това да вършим Волята Му.

Второ нещо е – да осветяваме в себе си Божието Име. Само по себе си, Божието Име е Свещено, а ние всецяло трябва да се поставяме в тая Святост.

Трето – да славословим Бога винаги. Ние, които изучаваме Природата и нейните закони, трябва винаги с разположение да славословим нейния Творец. Днес учените все повече и повече

вникват в това велико Творение. Виждаме величието на Природата в четирите елемента на материята: *Вода, Земя, Въздух и Огън*.

Като четем беседите и лекциите на Учителя, виждаме, че има духовна същност в четирите елемента – и от това още повече трябва да се възхищаваме, че сме потопени в такъв свят. Стигнем ли до възхищението, неминуемо ще прославим Бога.

В много места на лекциите и беседите Си Учителя ни насочва към Бога, включително и в третия ключ на „Добрата молитва“.

Четвърти ключ.

„Освѣтявай духа ни, просвѣщавай сърцето ни и умѣтъ ни, да пазимъ Твоитѣ заповѣди и повѣления.“

Човешкият Дух е оная свещена Божествена Искра, която при създаването му е вложена от Бога. Имало е грехопадение, имало е и много отклонения през дългата душевна еволюция на човека. Само Светостта на Духа е един постоянен процес и към него ни посочва Учителя – да бъдем в това състояние: Бог винаги да осветява Духа ни. Просвещаването на човешкото сърце и на човешкия ум са най-важните процеси в ученичеството. Трите неща: осветеният човешки Дух, просветеното сърце и просветеният ум ни поставят в положението да пазим Божиите заповеди и повеления. Ако размислим защо се казва „заповед“ и „повеление“, може би ще си кажем, че това е едно и също нещо. Думата „повеление“ е употребявана в по-далечно минало, по-близка е до славянския език. Заповедта е предназначена да се изпълнява нещо за по-дълго време, а повелението може да се измени, то само напомня съществуването на дадена заповед. Това напомняне се изразява често в човека от „Тихия Глас“, чрез който ни се обажда нашият Ръководител при случайните изкушения и противоречия в живота.

Пети ключ.

„Вдъхвай въ насъ съ присѣтствието Си чиститѣ Си мисли и ни упѣтвай да Ти служимъ съ радость.“

Това изречение ни въвежда за втори път в областта на мисленето. Още в началото на молитвата ние просим Бога „да ни пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление“. След разчистването на чуждите натрапени мисли около нас, идваме до второто важно състояние – Бог да ни вдъхва в нас с присъствието Си чистите Си мисли. Щом Господният Дух е около нас, мисълта ни е чиста! И е посветена да работи за изграждане на онова духовно тяло, тъй потребно за правилното ни развитие в по-нататъшния наш живот. Духът ни казва: „Запазих те от отрицателните сили – ела сега ти, ученико, като се подготвиш, да работиш с Добродетелта и Правдата: две важни качества в твоя характер. Сега е време за това, защото те имат приложение предимно на физическия свят. Възприели чрез Божественото присъствие чистите мисли, идваме до състоянието „Да служим на Господа с радост“, както предвижда „Добрата молитва“.

Може да поразгледаме какво значи човек „да служи на Бога с радост“. Преди всичко, служенето е проявление на малките жертви, които човек следва да направи към някое Божие създание – човек, животно или растение. Тази малка жертва може да бъде загуба на време, средства или да изисква някакво усилие. В такъв случай човек е разположен да се подвоуми за извършването на такава жертва. Именно от това подвоумяване трябва да преминем към работа. Тогава сме изпълнили смисъла на този ключ – „да служим на Бога с радост“.

Шести ключ.

„Животътъ си, който посвѣщаваме на
Тебъ за доброто на нашитѣ брата и ближни, Ти
благославяй.“

Истинският ученик непременно е посветил живота си на Бога. Това значи изоставяне на много от своите навици на обикновения живот, постигнал свободата.

В такава посвещение човек се чувствава в област, гдето работи за Доброто на своите брата и ближни. „Доброто и Справедливостта – казва окултизмът, казва го и Учителя – могат да се постигнат само на физическия свят“. Разбира се, правенето на добро трябва

да засяга не само физическата страна, но и развитието на неговите благородни чувства, умственото му развитие. За такъв живот ние просим Божието благословение. Имаме ли такова благословение, успехът ни е налице и работата ни дава плод.

Седми ключ.

„Помагай ни и ни съдѣйствуй да
растемъ въ всѣко познание и Мѣдростъ, да се
учимъ отъ Твоего Слово и да пребждаме въ
Твоята Истина.“

Така ученикът достига до една област да расте във всяко познание и Мъдрост. Постигането на Мъдростта е важна задача за всеки ученик. Условиата, при които човек е просъществувал в милионите години от идването му на Земята, са допринесли за придобиване на всяко познание и Мъдрост, да става все повече и повече мъдър. Борбите със суровата природа са били за човека такъв учител, че той е развивал ума си, ставал е все повече мъдър, за да може да облекчи живота си. Учителя днес ни насочва да поискаме съдействие от Бога да продължим нашето растение. С това Божие съдействие на нас ще ни бъде много по-лесно, по-сполучливо да пораснем в познанието на Мъдрост.

Днешният човек, ученикът, има това улеснение, че разполага с Божието Слово. Явява се един въпрос: кое да считаме за Божие Слово? Отговор получих пак от нашия уважаван брат Боян Боев: „Словото – това са Евангелията и беседите на Учителя. Ако ние четем Евангелията и си представим картинно как Христос, заобиколен от учениците Си и от народа, говори, проповядва, изцелява болни и извършва чудеса, ще преживеем неща, които са вдъхновявали велики художници, а ние ще се учим. Беседите и лекциите на Учителя са продължения на Евангелията. Те не остаряват, като Евангелията са вечно нови. Случва се на всеки от нас, чели сме много пъти някоя лекция или беседа, но отворим ли я, наново във всяка страница намираме обилна храна за Душите ни. Не само това, но случват се често и „чудеса“! Занимава те някой въпрос, преживяваш мъчнотия някаква, а като отвориш който и да е том беседи, на „случайно“

отворената страница като че ли сам Учителя ти проговаря. Дава ти отговор и постигаш правилно разрешение на въпроса. Извършваш правилна постъпка в живота си“.

В нашата епоха Словото на Учителя бе записано за нас, учениците, за народа и за цялото човечество благодарение на изкуството *стенография* – това „фотографиране“ на речта. Говореше Учителя, а трите сестри стенографки в продължение на един час и повече записваха всяка казана от Учителя мисъл. Така тези „фотографии“ на речта на Учителя, дешифрирани и прочетени на Учителя, напечатваха се и ставаха достояние на всички нас. Ще спомена нещо за печатането на беседите и лекциите, за които имам личен спомен. Включи ме Учителя да участвам. Като най-малък работник, помагах каквото се изискваше от мен. Словото бе на разположение, но отпечатването не ставаше лесно: вложените пари или средства не се връщаха скоро, годините минаваха, от много места се казваше: „Дайте ни нови беседи, които Учителя постоянно говори“. Така нашето книгопечатане вървеше трудно, докато най-после Учителя ни даде Божествения начин за тази работа. Тогава ние започнахме да получаваме безплатно книгите – беседи и лекции, а средствата се набираха пак от нас по неусетен начин. Задачата бе дадена към 1936 година – всеки ден пускахме по едно левче в касичката с думите: „Както аз пускам един лев в касичката, така и всички хора по лицето на Земята да пускат по един лев за Божественото!“.

По-нататък дойде период, когато отпечатването на Словото срещна нови мъчности, стигнахме почти до невъзможност. Но и тогава се намериха братя, които положиха много умение и труд, за да се отпечата всичко, каквото можеше. Тия работници стигнаха дори дотам, че заложиха живота си за това дело. Така че спокойно можем да причислим както стенографките, така и работниците по печатането като наши „светци“ в това дело.

Към Словото на Учителя можем да причислим дадените от Него песни и музикални упражнения *Паневритмия*. Срещали сме и ще срещнем в беседите и лекциите на Учителя какво е казал за силата и значението на песните. Те могат да лекуват, да разрешават мъчности и противоречия, когато се пеят и изказват с високо

съзнание. За музиката Си Учителя казва: „Ако някога противниците на Божие Делю не се повлияят от Словото, на музиката никога няма да се противопоставят!“.

Осми ключ.

„Ръководи ни въ всичко, което мислимъ и вършимъ за Твоего Име, да е за успѣхътъ на Царството Ти на Земята.“

Както виждаме, и тук се касае за работа в областта на мисълта, но вече в една трета, по-висока гама. Мисълта минава в дела – и онова, което вършим, води към резултата да се оформим като работници за идването на Царството Божие на Земята.

Голяма задача е това да бъдем работници за успеха на Царството Божие на Земята. Според думите на Христа в Господнята молитва „Отче Наш“, Царството Божие съществува някъде на Небето, или в Духовния свят. Там, по човешки изразено, трябва да има най-голямо щастие и хармоничен живот. В Своите беседи на много места Учителя подсказва какъв е редът и начинът на живот в Духовния свят. Най-доброто положение там е това, че няма покой и бездействие, а непрестанна работа, дейности от различните области на Вселената и на нашата Земя за приложение Волята Божия навсякъде и сред самите нас.

Често ме навежда към размишление само една буква от ценната формула, дадена от Учителя в последните дни на пребиванието Му между нас на Земята. Казваме: „Господи Боже наш, да дойде Твоего Царство на Земята, както е Горе, на Небето, и всички народи, които Ти си призовал, да заемат своето място в Царството Ти и да Ти служат с радост и веселие“.

Някак си, кой знае по какво чудо на логика или удобство, заместват буквата „И“ със „ЗА“ като изговарят „за да Ти служат с радост и веселие!“.

Размишлявам си – тези народи, които Господ е призовал, дали така наготово ще влязат в Царството Му и ще започнат да Му служат, или тяхното призоваване е станало много по-отдавана и те вече са служели на Бога? По-вярно е последното, че те вече са

служели – и затова Учителя е употребил буквата „И“, а със заемане своето място в Царството Божие, те ще продължат служенето си. Така че трябва да изговаряме: „и да Ти служат с радост и веселие“.

Ще признаем, че Учителя много добре познаваше и си служеше с българския език, та е имал предвид защо да ни даде формулата в нейния уточнен вид – остава и ние правилно да я изговаряме.

Така и ние, като членове на „призвания“ български народ, да работим с мисълта си за идването на Царството Божие на Земята.

Девети ключ.

**„Храни Душитѣ ни съ Небесниятѣ Хлѣбъ,
укрѣпявай ни съ силата Си, да успѣваме въ
животѣтъ си.“**

При това изречение на „Добрата молитва“, ние стигаме до едно интересно състояние – да поискаме храна за Душите ни. Нашата храна е Небесният Хляб. Тук следва да си спомним един случай от живота на Христа, когато Той се среща при кладенеца със самарянката. Учениците Му дойдоха и Го поканиха да се нахрани, а Той им отговори: „Аз имам ястие, което вие не знаете...“. За тази Небесна храна може да се размисли с голямо вдълбочение, да се запитаме дали тя се състоеше в работата, която Христос извърши за този самарски град чрез срещите Си със самарянката. В много други случаи Христос, вместо да приеме нашия вид храна, предпочиташе да се моли, да общува с Небесни Светли Същества. Важно е, че и ние трябва да получим за Душите ни Небесния Хляб и да го използваме.

Стигнах дотук – и ето че не разполагах с някои оригинални и интересни мисли. Тъкмо бях прочел някоя лекция от тома „Ключът на живота“. Учителят казва там на първата страница: „*Всяко същество използва храната, която му се дава, според степента на своето развитие...*“. Яденето и пиенето са условия за поддържане на живота. Условията са въвн от нас. Христос отговори на учениците Си: „Не само с хляб може да се живее, но и с всяко Слово, което излиза от Бога“. Значи, има и друг начин на хранене. Постът показва, че човек може да се храни и по друг начин. „*Хранете се по нов начин – и вие ще придобиете мир и сила в Душите си*“.

Небесният Хляб е, който укрепва човека; той е сила, дадена от Бога, чрез която успяваме в живота си. Човек в тези успехи трябва да стигне дотам, че работите му да се нареждат отневиделица. В една от неделните беседи Учителя разказва, че когато се намерил в безизходно положение, само като казал: „Да може да стане това и това...“ – и действително е ставало.

Например пътувал някъде пешком дълъг път, изморил се и минал край един файтон, спрял на пътя, казва си: „Да иска сега този файтонджия да ме качи на файтона си!“ . В това време файтонджията Го погледнал и Му казва: „Заповядайте, качвайте се“. Друг път минава край една гостилница, обяд е. Той е гладен и пак си казва: „Да иска сега този гостилничар да Ме покани да се нахраня!“ . И ето, пак гостилничарят излиза на вратата, поглежда Го и казва: „Заповядайте да се нахраните“.

Такива случаи са мечтана помощ, успехи в живота. Много са ония от нас, които се приближиха до Учителя да Му кажат своите нужди. И достатъчно беше една дума да каже Той: „Ще се нареди работата“, и като че ли в този миг твоята съдба се поема от невидимите помагачи, работите се нареждат! Просто да не вярваш!

И така, хранени с Небесния Хляб, укрепяваме се с Божествена сила и успяваме в живота си.

Десети ключ.

„Като ни давашъ всичкитѣ Твои
благословения, приложи Любовта Си, да ни
е вѣченъ законъ. Защото е Твое Царството и
Силата и Славата завинаги. Аминъ.“

Да се запитаме кои са всичките Божии благословения, които Бог ни дава. Вярно е, че не можем да ги изброим. Нека си спомним поне някои от тях. Първо, ние сме се родили в епохата, когато Учителя дойде да работи между българския народ. Запознахме се с Него, слушахме беседите и лекциите Му, пеем песните Му, на които ни научи; почувствувахме се с пробудено съзнание, да наблюдаваме своя живот. Той ни запозна със законите на Новото Божествено Учение,

посочи ни окултните науки и ни въведе в тях чрез поучаваното в школните лекции. Ние се считаме окултни ученици, а Учителя ни повиши като „кандидат-ученици“ на Бялото Братство.

Към всички тия Божии благословения остава Той да приложи още едно: Любовта Му за нас да бъде ВЕЧЕН ЗАКОН.

Какво представя Божията Любов? Нека винаги имаме предвид, че Бог е Любов. Ако искаме да вървим по Неговия Път, трябва във всяка наша постъпка да сверяваме дали тя е съобразена с Божията Любов. Апостол Павел в своето послание към галатяните ни посочва качествата на Любовта. Те са *Плодовете на Духа: Радост, Мир, Дълготърпение, Благост, Милосърдие, Вяра, Кротост, Въздържание*. Ние трябва да усвояваме всяко от тия качества, да станат част от нас – и когато бъдем подложени на изпит, те да надделеят. Това значи Любовта да ни е Вечен закон.

Най-после, в този десети ключ, последното изречение на „Добрата молитва“ ни дава да признаем, че на Бога принадлежи Царството, Силата и Славата, завинаги.

Можем ли да прозрем границата на Неговото Царство? Можем ли да кажем колко ще трае това Царство, когато То съществува без начало и без край? То е самата Вечност. Ако искаме да определим Силата Божия, и това човешкият ум не е в състояние да извърши. Виждаме, че днес човечеството чрез своите учени непрестанно открива все нови и нови сили в Природата. Тези сили са били около нас и преди да ги открият, но едва сега е дадено на човека да ги съзре, а ако може – и да се ползва от тях. Откриха се космическите лъчи, които идват към нас от Слънцето и от цялата Вселена. Откриха се и се откриват множество чудеса, за разбирането на които се заемат великите умове на човечеството.

Колкото повече навлизаме в областта на Божието творчество, толкова повече ще признаем, че Нему принадлежи както Силата, така и Славата. Нека заедно с Учителя да кажем АМИН, което значи: ТАКА ДА БЪДЕ!

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ МИСЛИ

Завършвам с това, което трябваше да кажа в началото. Изложените размишления са всичко, което може да се запише от всеки, когато размишлява при четене на „Добрата молитва“. Всеки ден може да ни идват все нови и нови мисли, едни от други по-красиви и близки до Истината. Всеки, който възприема такъв начин на четене на „Добрата молитва“ или която и да била друга молитва, ще навлезе в един нов свят, ще постигне мисленото общуване с по-напредналите от нас Същества, които изпълват пространството.

Често, когато чета „Добрата молитва“, моят ум ми предлага всевъзможни най-обикновени неща за материалния свят. Тогава аз се връщам върху три основни положения, засягащи областта на мисленето:

„Изпроводи ми Духа Си да ме пази и закриля от всяко зло и лукаво помишление.“

„Вдъхвай в мен с присъствието Си чистите Си мисли.“

„Всичко, което мисля и върша за Твоето Име, да е за успеха на Царството Ти на Земята.“

Всеки може да си избере един „стълб“ от изреченията на „Добрата молитва“ и да се връща към него, когато му потрябва да се съсредоточи. Нека си записва мислите, които го спохожда при четене на тази свършена молитва. При нейното прочитане всякога да имаме предвид казаното от Учителя:

„Тая молитва е обща – не само за човечеството, но и за цялата Вселена: за всички Ангели, Архангели, Началства, Власти, Сили. Само по този начин ще измолим Божието благословение, за да можем да растем и да се развиваме съобразно Неговата Воля“.
(„Общение с Бога“)

„Прочетете сега „Добрата молитва“, която ще бъде символ на новото верую в света.“

(„Божественият и човешкият свят“, стр. 442.)

ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

Отче нашъ, Който си на Небесата, да се свѣти Името Твое, да дойде Царството Твое, да бжде Волята Твоя – както на Небето, така и на Земята.

Хлѣба нашъ насъщний дай го намъ днесъ; и прости ни дълговетѣ наши, както и ние прощаваме на нашитѣ длъжници.

И не въведи насъ въ изкушение, но избави насъ от лукаваго; защото е Твое Царството и Силата и Славата завинаги.

Аминъ.

„ОТЧЕ НАШ“

По Учителя

От полския писател Циешковски има съчинение „Отче наш“ в четири големи тома. Това съчинение е ценно и интересно. И ние в настоящото изложение желаем да кажем нещо върху тая молитва по беседите и лекциите на Учителя и по общите и частни разговори с Него.

Предварително нека кажем няколко думи за молитвата.

При една екскурзия с Учителя до Мусала през лятото на 1926 г. се събрахме около Учителя близо до долното Мусаленско езеро. По време на разговора един брат зададе следния въпрос:

– Учителю, защо има нужда да се молим, когато в Писанието е казано, че Бог знае нашите нужди?

Учителя каза:

– Да, Той знае нашите нужди и е приготвил блага за нас – а ние, като се молим, отиваме да си ги вземем.

Тия думи на Учителя означават, че при молитвата ние влизаме в съзвучие с Божественото и ставаме възприемчиви към това, което е приготвено за нас, и го приемаме.

Ще поясня това с един пример. Един наш брат разправя следната своя опитност.

Преди години, идвайки в София от провинцията, първата му работа била да се срещне с Учителя. Било зимно време. Имало сняг, студ, виелица. Пристигнал късно през нощта. Отива в дома на Учителя на ул. „Опълченска“ 66. Спира се пред вратата и не смее да чука. Постоял известно време и вече почва да чувства, че замръзва. В този миг решава да почука и почукал, но толкова слабо, че едва той чул чукането. Но въпреки всичко, стаята на Учителя светнала, светнало и отвън, и Учителя излязъл и му отворил. След време този брат попитал Учителя:

– Учителю, Вие знаехте, че аз чакам отвън пред вратата. Защо трябваше да чукам?

Учителя отговорил:

– **Такъв е законът:** *Хлопайте – ще ви се отвори, искайте – ще ви се даде, търсете – и ще намерите.*

Молитвата е хлопане, искане и търсене. Тя е един Ангел към Небето – и Разумните Сили на Небето отговарят на този Ангел. Ще ви дам един пример. Една сестра разправя следната своя опитност.

Една сутрин рано отивала на беседа в 5 ч. на *Изгрева* откъм града.

– Като вървах по Дървенишкото шосе, аз бях в молитва. Като дойдох до широката липова напречна алея, видях един човек, който вървеше по тая алея и щеше да пресече шосето, за да продължи по алеята. Но когато ме видя, спря се, дето се пресичат алеята и шосето, и ме чакаше да се приравня с него. Като се приравни с мене, тръгна с мен заедно. Аз бях в непрестанна молитва. По едно време изостана от мен и аз продължих сама.

Молитвата освен апел към Небето има и друга дълбока страна – тя е общение с Небето. Чрез молитвата се образува връзка между човека и Бога – и това, което е у Бога, се прелива в човека. Затова молитвата е метод за развитие на Любовта в човека. Във време на молитва Бог говори на човека. Бог учи човека отвътре. Затова, чрез молитвата, ново знание, нови идеи се раждат в човека. Те идват от Бога.

Учителя казва: *„Молитвата е истинска, когато човек във време на молитва поне за миг преживява едно Божествено състояние. Това показва, че той е направил контакт с Божествения свят“.*

Учителя казва още: „Аз наричам молитвата „пропуск“ – понеже, ако, след като станеш сутрин, и не се помолиш на Бога, всички Ангели, които служат ревностно на Бога, няма да те пропуснат да влезеш в живота“.

Учителя дава следното правило: „Който човек е по-свободен, да произнесе „Отче наш“ бавно за около половин час, като прави пауза след всяка част на молитвата. В тия паузи ще му идват нови идеи, ще го учат отътре“.

Учителя казва: „Вие четете „Отче наш“ бързо – и светът не се оправя“.

Друго правило дава Учителя за молитвата: „Като се помолиш, не пристъпвай веднага към работа, но почакай известно време, остана малко време в пасивно, очакващо състояние, докато получиш отътре отзвук на своята молитва, едно благословение, един малък дар. Който не знае това правило, веднага щом свърши молитвата, взема метлата, за да мете, или почва друга работа“.

Учителя препоръчва следното: „Когато ти зададат някой въпрос, недей бърза да отговаряш веднага, но поспри се малко, съсредоточи се в себе си, вслушай се вътре в себе си, да чуеш какво ти казва Бог – и след това отговори“.

За молитвата „Отче наш“ Учителя казва, че тя е най-добрата молитва. След нея иде „Добрата молитва“.

За „Добрата молитва“ Учителя казва в разговор, че в нея има десет ключа, които представляват десет възможности за постижения.

По-долу ще разгледаме по части молитвата „Отче наш“.

ГОСПОДНЯТА МОЛИТВА

Отче нашъ, Който си на Небесата, да се свѣти Името Твое, да дойде Царството Твое, да бѣде Волята Твоя – както на Небето, така и на Земята.

Хлѣба нашъ насѣщний дай го намъ днесъ; и прости ни дълговетѣ наши, както и ние прощдаме на нашитѣ длѣжници.

И не въведи насъ въ изкушение, но избави насъ от лукаваго; защото е Твое Царството и Силата и Славата завинаги.

Аминъ.

Думата „Отче“.

Тая дума навежда на дълбоки размишления. Щом Бог е наречен *Баща*, то от това следва, че всяко същество има Божествен произход. В гълбините на всяко същество живее Бог. Щом е така, трябва да имаме доверие в Доброто, което живее във всяко същество.

Както плодът орех съдържа свойствата на цялото дърво, така и всяко същество съдържа свойствата на Божественото. И както сме сигурни, че от посадения плод орех непременно ще израсне цялото дърво, така трябва да бъдем сигурни, че Божественото в човека ще се пробуди и така ще се тури основа на Новата култура.

* * *

Думата „наш“.

Щом Бог е Баща на всички, то всички същества са братя. Думата „наш“ прокламира Всемирното Братство. Думата „наш“ говори, че трябва да работим за въдворяване братство на Земята. Тая дума вече определя насоката на развитието, определя характера на Новата култура. Тя ще бъде култура на братство и сестринство. Думата „наш“ ни говори, че братството е идеалът, към който трябва да се стремим.

* * *

Думите „Който си на Небесата“.

Под „Небе“ се разбира Божественият свят. Значи, духовното е основа на света. Светът не е мъртва машина, не е мъртъв механизъм, но зад него има „Небе“, има Духовен свят. „Небето“ не е нещо откъснато от физическия свят. Силите, които ръководят явленията във физическия свят, идат от Божествения свят. „Небето“ е Разумното, което ръководи явленията в Природата. Духовният свят има корените си в Небето; корените на света са духовни. Зад всичко, което виждаме в Природата, са силите на „Небето“ – всичко е Божествено.

БОГ Е ОСНОВАТА НА ЦЯЛОТО ЖИТИЕ.

НАВСЯКЪДЕ ЗАД ВИДИМИТЕ ФОРМИ ТРЯБВА ДА ПРОЗИРАМЕ ПРИСЪСТВИЕТО НА БОГА.

* * *

„Нашият живот на Земята ще придобие смисъл само тогава, когато проявим Божията Любов, когато влезем в съприкосновение с великата сила на Любовта. Тогава ще бъдем при Истината, която ще ни даде красотата на живота“.

„Сега ние сме пред прага на Новата Епоха. Това ще бъде културата на Синовете Божии, които ще изявят Божията Любов“.

Учителя

Думите **„ДА СЕ СЪВЪТИ ИМЕТО ТВОЕ“**.

ТИЯ ДУМИ ИМАТ ВРЪЗКА С ЛЮБОВТА. Когато проявим Любовта, ние осветяваме Името Божие. Когато произнесем думите „Да се свети Името Твое“, ние с това искаме да кажем: „Господи, нека Твоята Любов да протече през всички сърца, нека всички същества да станат Същества на Любовта, да влязат в Храма на Любовта; нека Твоята Любов залее света“.

Учителя казва: „Не можеш да любиш, ако Бог не е в тебе. Ангелите любяат, защото са с Бога. Любовта е единствената сила, която ни свързва с Бога, а не нашето външно величаене към Бога и към всички. Това е същественото, което може да ни направи силни на физическото поле. В това състояние вие имате такова чувство, което може да обгърне целия свят в себе си. Като се махне това състояние, вие пак ставате обикновен човек и се чудите: „Де бях и де съм дошъл“. Много пъти вие сте близо до тази Любов и всички се стремите към нея. Ще дойде тая Любов“.

Само когато гледаш някого с очите на Любовта, можеш да видиш онзи свят на красота, в който човешката Душа живее. Само тогава виждаш в нея това, което никой друг не вижда.

Учителя казва: „Трябва да любим Бога, за да се научим да любим и ближния“. Защо? Защото, ако имате Любов към Бога, Той ще ни посети и чрез нас ще се прояви Любовта на Бога.

ИЗКУСТВО Е ДА ОБИЧАМЕ БОГА В БЛИЖНИЯ! Това е идеалът на издигнатата Душа. Това е висок планински връх, до който се изкачва човешката Душа в Пътя на своето развитие. Тогава тя почва да вижда света в нова Светлина. Така ти си се домогвал

до една от Великите Тайни на Битието. Тогава Разумната Природа ще ти повери ключовете на силите, с които разполага. Така ти се издига до висшето осмисляне на живота.

Когато хората се издигат до тая велика идея: *Любов към Бога в ближния*, ще дойде истинското обединение на човечеството.

Когато човек се издигне да люби Бога в него, в ближния, тогава вече той се е домогнал до магическата сила да събужда Душите, да ги пробужда.

И най-големият ти враг, ако любиш Бога в него, ще капитулира. Защо? Защото Бог в него ще се прояви и той ще хвърли оръжието.

Учителя казва: *„Защо е казано: „Любете враговете си“? Защото те носят бомба, с която убиват. Не можеш избегна бомбите на своя враг, ако не го обичаш“.*

Учителя казва още: *„Никога не можеш да се примириш с човека, докато не видиш Бога в него. Следователно, за да се примириш с хората, трябва да видиш Бога в тях и те да виждат Бога във вас“.*

Казано е, че можеш да обичаш някого, но предварително трябва да познаваш, да знаеш заслужено ли го обичаш. Това важи за светския човек. Той, за да обича някого, нека предварително да го познава. Обаче, за ученика, друг е законът.

Учителя казва: *„Изкуство е да обичаш човека, да му дадеш любовта си безкористно, да не мислиш заслужава ли това, или не. Само така ще видиш последствията на своята любов. Всяко живо същество заслужава да бъде обичано. Докато даваш любовта си с мярка, всякога ще гледаш нещата по форма и ще се въздържаши“.*

В Новата култура подтик за всяка ваша постъпка ще бъде Любовта.

Учителя казва: *„Дойде някой да ти иска нещо. Не бързай да му дадеш изведнъж. Чакай да дойде в тебе онзи любовен подтик – и тогава му дай. И ще изпиташи радост, че си изпълнил Волята Божия, защото ние не сме господари на нищо в света“.*

Когато обичаш някого, ти внасяш богатства в него. Той става богат и другите почват да го обичат. Той става привлекателен център. Другите се привличат от богатствата, които той има, без да знае защо.

РАСТЕЖЪТ НА ЛЮБОВТА Е ВЕЧЕН НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС.

През цялата Вечност човек ще има все нови и нови откровения за Любовта. Тя ще му разкрива във все нови и нови форми откровения за Любовта; нови красиви светове ще се откриват пред него.

Учителя казва: „Видиш една малка пеперуда. Обърни се към Господа с думите: „Господи, благослови я“. Виждаш едно дърво – помоли се за него Бог да го благослови. Видиш един извор – пожелай той да се благослови. Среещеш едно малко дете – пожелай и то да се благослови“.

С думите „ДА СЕ СВЕТИ ИМЕТО ТВОЕ“ ние вече определяме, че Любовта ще бъде основата на Новата култура. В новия обществен строй ще се приложи това, което имаме в семейството.

Учителя казва: „Кажете ми: колко плаща синът на баща си?“. В Новата култура Любовта ще бъде разменна монета. Любовта – това е ключът за разрешаване на всички социални въпроси.

* * *

„Когато станете ученици на Великата Божествена Школа, ще започнете да изучавате Великата Божествена Наука. Знаете ли каква велика перспектива за знание, за красота, за наука, за изкуство, за поезия и за какво ли не още има в тази Божествена Наука?“.

Учителя

Думите „**ДА ДОЙДЕ ЦАРСТВОТО ТВОЕ**“ имат връзка с Мъдростта. Какво е Царството Божие? Царството Божие е приложение на Любовта чрез Мъдростта.

Защо след думите: „ДА СЕ СВЕТИ ИМЕТО ТВОЕ“ идват думите: „ДА ДОЙДЕ ЦАРСТВОТО ТВОЕ“? Това не е случайно. С тия думи ние искаме да ни се даде Мъдрост, която да ни посочи методите за приложение на Любовта. Мъдростта, Божествената Наука, ще ни даде знание за дълбоките закони, върху които е съграден

животът. Тя ще ни посочи как да наредим живота в съгласие с тях. Върху всяка област на живота Божествената Наука хвърля изобилно Светлина.

Къде ще намерим изложени тези закони? В беседите и лекциите на Учителя. Приложение на тия закони е нужно за изграждане на Новата култура.

Всички закони и методи, които Той излага, имат практическо приложение в живота. Те са почерпени от самата Природа. Опитът е най-добрата им проверка.

Затова Учителя казва: „*Не вярвайте в това, което казвам, но направете опит с него – и от резултатите ще съдите за верността му*“. Принципите, върху които ще се съгради културата на Хармонията, на Красотата, на Разумността, културата на Синовете Божии, се съдържат в беседите и лекциите на Учителя.

В тях са изложени законите, на които е подчинен животът на тялото, на ума, на сърцето, на Душата и Духа; те съдържат методите за правилното им развитие; съдържат и методите за правилното общение на човека с Разумната Природа и приемането на нейните сили, и пр.

Гъсеницата се храни с листа, но като стане пеперуда, казва: „Отказвам се от досегашния си живот“. Същото чака и човечеството: чрез приложение на законите и методите, които посочва Учителя, ще излезе от културата на гъсеницата и ще влезе в културата на пеперудата.

~ ~ ~

Думите **„да дойде Царството Твое“** имат връзка и с Божествената Правда. Това се вижда от следните думи на *Писанието*: „Гърсете първом Царството Божие и Правдата Негова – и всичко друго ще ви се приложи“.

Какво изисква Правдата, или Справедливостта? Тя изисква следното:

1. Понеже във всички същества живее Бог, затова Справедливостта изисква всички същества да имаме уважение, Свещено чувство, благоговение. Едно същество може да не е развито, но Бог,

Който живее във Вечността, знае какво ще излезе от него в бъдеще, има план за него.

2. Правдата, или Справедливостта, изисква правилно разпределение на богатата между всички същества. Щом едно същество е родено на Земята, със самото си раждане то вече има известни права за развитие, напредък и добри условия. Всички тия права трябва да му се дадат. Ние трябва да имаме тия негови права. Значи, със самото си идване на Земята, Разумната Природа му е дала известен кредит да живее и да напредва. Ако лишаваме едно същество от благоприятните условия за живот и напредък, с това ние нарушаваме Божествената Правда.

Значи, с думите: „ДА ДОЙДЕ ЦАРСТВОТО ТВОЕ“ се разбира между другото и следното: в новия обществен строй никое същество да не лишаваме от условията за живот, развитие, напредък и благоденствие. Обществото трябва да му даде тия условия.

* * *

„Какво значение има изпълнението Волята Божия? Когато Божията мисъл е насочена към вас, всичко, каквото желаете, ще се реализира. А за да бъде Божията мисъл насочена към вас, вие трябва да имате желание да изпълните Волята Божия тъй, както никой досега в България не я е изпълнил“.

Учителя

„Да бъде Волята Твоя.“ Тия думи имат връзка с Истината. Както виждаме, в молитвата „ОТЧЕ НАШ“ са изразени трите Принципа, основни на Бялото Братство – Любовта, Мъдростта и Истината.

~ ~ ~

Думите „ДА БЪДЕ ВОЛЯТА ТВОЯ“ съдържат две неща:

1. Волята Божия в дълбок смисъл на думата се състои в това, да даде възможност Бог да се прояви все повече чрез нас; да Му дадем все по-голямо място в нас. В това се състои именно

еволуцията. Ако проследим природните царства: минерално, растително, животинско, човешко и Ангелско, ще видим, че колкото по-високо се издигаме в стълбата на развитие, толкова Бог се проявява в по-голяма степен. В минералите Бог се проявява в най-слаба степен; в Ангелската йерархия се проявява сравнително с другите природни царства в най-голяма степен. В това е целта и същността на развитието. Като казваме: „ДА БЪДЕ ВОЛЯТА ТВОЯ“ – с това искаме да кажем: „Господи, помагай ни да Те изявяваме все повече чрез нас“.

В ИЗПЪЛНЕНИЕТО ВОЛЯТА БОЖИЯ ПРЕДИ ВСИЧКО ВЛИЗА ПРОЯВАТА НА ЛЮБОВТА, КОЯТО, КАТО Я ПРОЯВЯВАМЕ, НИЕ ПРОЯВЯВАМЕ БОГА ЧРЕЗ НАС.

Изпълнението на Волята Божия значи още да работим за развитието на всички дарби и заложи, които Бог е вложил в нас. Това е смисълът на притчата за талантите.

Учителя казва: *„Защо страдаме? Защото туряме препятствие на Божествения Дух, Който живее в нас, ограничава Бога в нас“.*

2. Думите: „ДА БЪДЕ ВОЛЯТА ТВОЯ“ имат и друго значение. Тия стоят във връзка със служенето на Бога. Това значи да станем съработници на Бога.

Човек, когато служи на себе си, на народа си, на човечеството, той не е влязъл във висшето осмисляне на живота. Човек влага висш смисъл на своя живот, когато почне да служи на Бога. И Ангелите не знаят нищо по-велико от това. А служенето на Бога включва в себе си служене на себе си, на народа си и на човечеството.

Учителя казва: *„Започнем ли да работим за Бога, всички наши желания, които се отнасят не до нашия личен живот, но до живота на нашата Душа и нашия Дух, ще се постигнат. Ако ние вършим всичко за Бога от Любов, знаете ли какъв преврат ще стане в умовете и сърцата на всички хора!“.* Защо? Защото, когато работиш за Бога от Любов, тогава ти ставаш извор на великата Божествена Сила, която Той излъчва от Себе Си и преобразява околните.

* * *

„Както на Небето, така и на Земята.“

Горе на Небето е вдворен идеален ред. Там има идеални условия. Онзи ред, който царува Горе, трябва да слезе на Земята. Горе в живота Напредналите Същества са приложили Любовта, Мъдростта и Истината. Как се свалят техният живот на Земята? Като приложим тия Принципи тук.

* * *

Думите: **„Хляба наш насъщний дай го намъ днесъ“**.

Под тия думи се разбират две неща:

1. Ние ще разбираме тия думи в буквален смисъл. Произнасянето на тия думи показва, че ние имаме съзнание, че всичко, с което разполагаме на Земята, е дар от Бога.

2. Тия думи ще разбираме освен в буквален смисъл, още и в преносен:

Под думите „Хляба наш насъщний“ се разбира още и Словото Божие. В окултната символика хлябът символизира Словото Божие.

Един от начините, по която ни говори Бог отвътре, това са тъй наречените *подтици на Духа*. Към 1935 г. в един частен разговор **Учителя каза:**

*„Кое е главното условие за повдигане на човека? Постоянно идат в нас подтици на Духа. Те са главният стимул за нашето повдигане във великия Път на Съвършенството. Ние трябва да се вслушаме дълбоко вътре в себе си, за да доловим тия подтици, които ни идат отвътре: **ТОВА Е СЛОВОТО НА БОГА**. Тия подтици ни учат, те ни подтикват към Доброто, Разумността, Чистотата, Любовта, към Правдата. Те ни подтикват да вървим напред. Колкото сме по-внимателни, с по-будно съзнание, толкова по-лесно ще доловим тия подтици.*

ТОВА Е СЪЩО ВСЕКИДНЕВНИЯТ ХЛЯБ.

При друг частен разговор **Учителя каза:** *„Бог постоянно говори на човек отвътре“*.

Ако човек се заслуша, ще чуе говора на Бога. Всички красиви явления, желания, стремежи, които ни идат отвътре – това е говорът на Бога. За да чуем, трябва да въдворим в нас спокойствие, тишина, дълбок мир, защото БОГ ГОВОРИ С ТИХ ГЛАС.

Учителя каза: *„Аз ще определя как действа тихият Глас на Бога. Когато чуете нежния, тихия Глас на Бога, Душата ти се отваря, като че ли в дадения случай ти можеш да обхванеш всички хора, вън от тебе няма нищо чуждо, ти си навсякъде – и между Ангелите, и между светиите, и между Божествата. Душата ти започва да трепти като Светлината на Божествения Огън и ти си готов да пожертваш всичко за Бога“.*

Всеки ден трябва да дойде в човека нова мисъл, нова идея отвътре. Ако някой ден не се роди в него нова мисъл, този ден за него е изгубен.

Учителя казва: *„Всеки ден Бог говори нови неща, защото в Него има голямо разнообразие. Нещата не се повтарят. Сутрин, като станете, ще внимавате дохожда ли в ума ви една нова Божествена мисъл. Дойде ли в у вас нова мисъл, колкото и да е малка, вие ще се държите за нея. Приятно е, когато човек става сутрин рано и Господ му заговори и той се вслуша със затаено внимание в тая нова мисъл“.*

Когато произнасяме думите „ХЛЯБА НАШ НАСЪЩНИЙ ДАЙ ГО НАМ ДНЕС“, ние искаме да кажем между другото следното: „Господи, давай ни винаги Своето Слово и ни помогни да станем способни да чуваме това, което ни говориш отвътре“.

Този въпрос има и друга страна. Учителя каза веднъж, че всичко, което виждаме около нас в Природата: цветя, дървета, животни, реки, планини, звезди и др. – всичко това е Слово Божие. И ние трябва да проучваме всички тия неща. Значи, освен отвътре, Бог ни говори и чрез всичко това, което Той е създал и което виждаме около нас. То представлява една грандиозна изложба на Словото Божие. Това са листи от Божествената книга, в която е писал Бог. С думите: „Хляба наш насъщний дай го нам днес“ ние молим Бога още и за следното: „Господи, направи ни способни да четем това, което си писал във всичко, което си създал и което виждаме около нас в Природата“.

Думите: **„и прости ни дълговетъ наши, както и ние прощаваме на нашитъ длъжници“**.

Защо трябва да прощаваме на другите? Ако някой ни е обидил или ни е напакостил, това го е направил от незнание, от недоразвитост. Някой ще каже: „Как така от незнание и недоразвитост? Той разбира много добре кое е добро, той е интелигентен, културен“. Всъщност той може да знае много неща, но същественото не знае. Не знае Великия смисъл на живота, Великата цел на живота, не знае Мистичните основи на живота. И затова – да бъдем по-снизходителни. Това е направил Христос на кръста с думите: **„ОТЧЕ, ПРОСТИ ИМ, ЗАЩОТО НЕ ЗНАЯТ КАКВО ПРАВЯТ“**.

Учителя казва в една беседа, че *„Прощаването е лъжа, ако не е придружено с любов към този, комуто прощаваме“*.

Ако някой ни е обидил или напакостил, това да не влияе на нашето отношение към него. Нашето отношение към него е отношение към Бога в него. Каквото и да прави, нашата любов е към Бога в него. Ако нашата любов към някого се влияе от проявата на някои слабости в него, това е човешката любов. Учителя дава следния пример за човешката любов:

„Един момък обичал една мома. Но веднъж, като я посетил, забелязал на скута ѝ змия, свита на колело. Тогава той веднага напуснал нейната стая, скъсал с нея.“

Ето превода на този разказ: змията символизира някоя слабост, която момъкът забелязал в момата, и това станало причина да изгуби любовта си.

Думите **„И ПРОСТИ НИ ДЪЛГОВЕТЕ НАШИ, КАКТО И НИЕ ПРОЩАВАМЕ НА НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ“** са израз на следния закон: *„Твоето отношение към другите определя отношението на Бога към тебе“*. Този закон трябва да се разбира така:

Всъщност Бог има винаги Любов към всяко същество, не изменя Своето отношение към него, но когато човек не прощава на околните, той сам поставя преграда между Бога и себе си и това му пречи да приеме Любовта и благословието на Бога. Значи, с неопрощението човек става **НЕВЪЗПРИЕМЧИВ** към това, което иде от Бога, и външно изглежда, че Бог не му прощава.

* * *

Думите: **„И не въведи насъ въ изкушение“**.

Учителя казва, че тези думи трябва да се разбират така:
*„Господи, помогни ни, щото поради нашето невежество и нашата
глупост да не изпаднем в изкушение“*.

* * *

Думите: **„Избави насъ от лукаваго.“**

Изостаналите същества могат да завладеят човека, когато не е
в будно съзнание. ПРИ ВРЪЗКА С БОГА той е ограден и запазен от
лоши влияния.

* * *

Думите: **„Дящото е Твое Царството и Силата и Славата завинаги.
Аминъ.“**

Тук Царството отговаря на Мъдростта, Силата – на Истината,
а Славата – на Любовта. Значи, с тия думи потвърждаваме, че извън
Мъдростта на Бога няма друга мъдрост, извън Силата на Бога няма
друга сила и извън Любовта на Бога няма друга любов.

Щом е така, всичко в света работи за възтържествуването на
Божие Делю, а именно: всички същества да достигнат съвършенство
и да съдействат за осъществяването на Божия План.

ОБЩИ МИСЛИ ЗА МОЛИТВИТЕ, ДАДЕНИ ОТ УЧИТЕЛЯ

Словото на Учителя, множеството Негови лекции и беседи представляват безкраен океан от знание, дадено ни да се ползваме и да работим за нашето издигане в духовния живот. Това Слово и музиката – незабравимите песни и упражнения, дадени от Учителя, са нещо неоценимо за всеки от нас.

Има една трета област, към която Учителя ни е насочил още в началото на Своята дейност – това са молитвите, четени както в братските събрания, така и в частния ни живот. На брой дадените от Учителя молитви са четиринадесет, но която и от тях да прочетем, виждаме, че всички са оригинални по съдържание и смисъл.

На първо място виждаме известната на всички ни „Добрата молитва“, която е записана и в молитвените тефтерчета на първите братя ученици, а под заглавието ѝ личи: „Дадена от Учителя през 1900 година“. Както тази молитва, така и всички останали ни навеждат на дълбок размисъл със своето съдържание. Ония от нас, които са разположени към философия, могат да намерят материал за такава във всяка молитва. Който обича поезията, ще намери изобилно поетични изрази в молитвата „Хвала“, изказана за възхищение от делата Божии в заобикалящата ни Природа. Всички молитви са изпълнени с окултни формули, които, изказани с вяра и искреност, дават положителен резултат.

Поставил съм си задача да разгледам по-подробно „Добрата молитва“, но тук ще спомена за едно изречение от друга молитва – „Пътят на Живота“, която е също една от първите молитви, дадена на учениците. Там срещаме израза: „Прости прегрешенията ни, които изповядваме пред Тебе“. Взимам този израз, защото всеки от нас извършва редица прегрешения в живота си. Правя разлика между *грях* и *прегрешение*. Последното е по-скоро необмислена постъпка, едно неизпълнено задължение и т.н., но и тези неща за съвестния човек носят редица терзания. Избяването в случая намирам в онова, което Учителя ни посочва – изповядване тези грешки пред Бога. Преди всичко, не е необходим посредник, както се практикува другаде, но ние имаме право да се изкажем пред

Самого Бога. Тогава идват и няколко думи в следващия текст на молитвата: „И ни дарувай Мира на Твоя Дух“. Изповедта пред Бога носи Мир в душата на човека, защото, преди всичко, известният ученик дава и обещание, че ще изправи своето поведение към Бога и Неговия Закон. Наистина, онова, което прави най-вече впечатление в молитвите ни, е правото да застанем пред Великия, пред Твореца, Промислителя на всичко и да се отнесем към Него като към Приятел, готов да ни изслуша, да изпълни разумните ни искания, отнасящи се до правилното ни развитие. Това ни навежда на заключението, че пред Бога заставаме с всичкото си благоговение, а самите молитви изказваме съсредоточено, съзнавайки смисъла на това, което казваме пред Бога.

Спомням си едно описание на пътешественика Свен Хедин, който пръв от европейските учени е посетил в началото на нашия век Тибет. Между другите интересни неща в книгата си „Покривът на света“, той отписва как будистките поклонници са се молили в техните свещени места. Начинът на моленето е бил само формален. Той пише: „След два дни ламистите трябваше да отпразнуват своя най-голям празник – Новата година. Тогава се стичат поклонниците от близо и далече към свещения град Лхаса. Те носят на шиите си малки иконички или написани на книга и запазени в калъфчета чудодейни изречения, а много от тях въртяха малки молитвеници, пълни с дълги книжни ивици. Това са тъй наречените „Молитвени воденици“, които чрез въртене преpraщат написаните там молитви до ушите на Боговете – тъй удобно е моленето там“.

Разбира се, ние отдавна се считаме надрасли това формално четене на молитвите. В нашите събрания всяка молитва се прочита съсредоточено, бавно и с участие на мисълта. Към още нещо трябвало да се насочим – след прочитане на молитвата да отделяме и немалко време за размишление върху някое от току-що казаните изречения.

В следващите редове излагам някои изречения от Учителя за молитвите, по-специално – за „Добрата молитва“, както и ония мисли, които се породиха у мене, когато след прочитане на „Добрата молитва“ размишлявах.

НЯКОИ МИСЛИ, КАЗАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ, ЗА МОЛИТВИТЕ ОБЩО

133 с., 28 ред. „Истинската молитва подразбира вглъбяване в себе си, уединение: никой да не вижда, че се молите. При това, вниманието ви за външния свят и за всичко, което става около вас, трябва да бъде така далечно, че и с игла да ви боднат, да не усетите.“

134 с., 8 ред. „Във време на молитва човек трябва да се чувства сам, без всякакви ангажменти и връзки, като че за пръв път иде на този свят. В този момент никой не трябва да съществува за него освен Бог. Щом свърши молитвата си и се свърже с Бога, той трябва да каже: „Господи, сега ще слеза на Земята, ще туря на гърба си всекидневния хомот, който съм поел заради Тебе, да Те позная. Само тази молитва е в състояние да даде на хората сила да издържат на всички мъчности и страдания“.“

„И тъй, молитвата е един от начините да познаете Бога като Любов. Само по този начин работата ви ще се осмисли. Само по този начин вие ще си създадете устойчив характер.“

*Лекции на Общия окултен клас
Том „Простите истини“, стр. 133 и 134*

